

FotoVideo

SRPEN 2017
21. ročník
www.ifotovideo.cz

100 STRAN
89 Kč / 4,30 €

PETR JAN JURAČKA

*S drony to jde
z ptačí perspektivy...*

MARTIN SIDORJÁK

*„Fotografování tenisu
je štěstí, které mi
naplňuje život.“*

ROMAN VONDROUŠ

*Světlo v zákulisí
světa dostihů*

MOBILNÍ FOCENÍ

*Testovali jsme
Color Story*

89 Kč / 4,30 €

ROZHOVOR

Jiří Kocián, autoportrét

JIŘÍ KOCIÁN

S kůží na trh

Jiříku, jsi jedním z mála lidí, se kterými se opravdu ohromně ráda bavím o fotografii, fotografech a fotografické scéně. Kdysi byl problém si s tebou povídat o práci, ale všimla jsem si, že se věci daly do pohybu, a tak jsem se rozhodla toho využít a opět si s tebou po čase posedět u kafe. Tentokrát ale o tvé tvorbě, která po mnoha letech nekončí jen v šuplíku...

Abyste, naši milí čtenáři, pochopili, o čem tu kráčí – podle mě má Jiřík talent. Věděla jsem to ve chvíli, kdy jsem před pěti lety poprvé uviděla jeho fotografie, a vim to i dnes, v době, kdy se jeho tvorba významně posunula, kdy je studentem Institutu tvůrčí fotografie v Opavě a navštěvuje ateliéry Štěpánky Stein a Karla Cudlína.

A tak je načase, aby se jeho fotografie dostaly i k vám, aby je viděli i lidé mimo „jeho zónu“ a mohli tak být obeznámeni se světem Jiřího Kociána, který se rozkládá primárně na Smíchově.

Text: ROMANA M. JOKELOVÁ, www.rmjokelova.cz, foto: JIŘÍ KOCIÁN, www.jirikocian.cz

Všichni fotografové, kteří projeli kus světa, aby v něm pořídili fotografie, jež doma vyfotit nemohli, stejně vytrvale pracovali na souborech z míst, která jim byla dobře známa, protože je to pro ně jednodušší... Souhlasíš s tím?

Myslíš, jestli je jednodušší fotit doma, nebo na dovolené? Já většinou nejezdím za fotkou, ale spíš fotím v místech, kde je mi dobře a kam bych šel i bez fotoaparátu. Jsem člověk, který si dokáže hrát i s chlebem a nemusí to být zrovna v Asii. Momentálně nemám potřebu hledat témata někde jinde. Když mám chuť na exotiku, tak zajdu na bizárek do obchodního centra. Vztah mezi projetím kusu světa a tím, zda pořídím dobrou fotku, nevidím.

Prahu. 5 fotíš už dlouhá léta, ještě pro tebe není vyčerpaná?

Pořád se něco děje. Nedávno jsem přišel na to, že na každé fotce nemusí být celý člověk. Limity vidím spíš v sobě než v místě. Na Smíchově je mi dobře, a proto jsou moje fotky často odtud.

Na jednom místě se může snadno stát, že se náměty opakují – dá se tomu nějak vyhnout?

Opakující se motivy spíš nesystematicky sbírám a vyčkávám, zda spolu náhodou nezačnou fungovat, až jich bude víc. Levá holinka taky začala fungovat až ve větším množství.

Ve výběru, který tadý můžeme vidět, jsi měl ještě další fotky. Já jsem je ale vyhodila. Byly dobré, ale pro mě zbytečné. Jak se cítíš, když někdo zasahuje do tvé skladby?

Na většinu svých věcí jsem citlivý a s prezentací jsem opatrný. Myslím, že je to dobrý přístup. Všechno má mít svůj čas. S tím, jak si to vybrala, jsem podobně nespokojený, jako kdybych to udelal já, takže jsem to raději ještě několikrát překopal. Učtít by mi to vadilo, kdybych cítil, že tím měním význam toho, co chci výběrem fotek říct.

Když jsme procházeli tvé portfolio, byla tam spousta skvělých momentů, které mohly fungovat dost dobře jednotlivě, ale

//

OPAKUJÍCÍ SE MOTIVY SPÍŠ NESYSTEMATICKY SBÍRÁM A VYČKÁVÁM, ZDA SPOLU NÁHODOU NEZAČNOU FUNGOVAT, AŽ JICH BUDE VÍC. LEVÁ HOLINKA TAKY ZAČALA FUNGOVAT AŽ VE VĚTŠÍM MNOŽSTVÍ.

jako součást nějakého souboru – co je pro tebe přirozenější?

Můj způsob práce spočívá v pomalém sbírání materiálu. Přirozenější by pro mě bylo několik let nechávat fotky uzrát a pak s nimi pracovat, pokud mě budou ještě zajímat. Kdybych to ale takhle dělal, tak s tebou budu opět jen mluvit a nic ti nedám, takže tuhle malou prezentaci беру jako výzvu. Jsou to jednotlivé fotky, kterým nevadí být pohromadě.

Jak vlastně vybíráš fotografie do jednoho souboru?

Jaká musí být mezi nimi spojnice?

Vytisknu, srovnám, přerovnám, ukážu, přerovnám, založím, najdu, srovnám... Tak nějak dokola. Mám i nástěnku. Je to pro mě náročné a nejraději bych na to měl šikovného editora.

Z tvých fotografií jsem nikdy neměla pocit, že bys na souborech pracoval cíleně, záběry hledal a případně i složitě kalkuloval, jak má podle tebe pozorovatel šanci poznat, jestli jde o fotky, které jsi pořizoval spontánně, nebo v tom byl úmysl

už ve chvíli, kdy vznikaly?

Čím víc nad fotkou přemýšlím během samotného focení, tím víc je u ní šance, že ji stejně nechám v šuplíku, protože mi časem nepříjde tak dobrá.

Připadá ti tedy důležité, aby to bylo na tvých fotkách poznat?

Pro mě osobně je hodně důležité, jak fotka vznikla, že to byla souhra určitých náhod a mě momentální nálad. Zda to pozná a případně ocení i divák, to už je na něm, ale samozřejmě bych byl rád, kdyby tu fotku takhle četl.

Mimoto pracuješ na souborech cíleně, nebo vznikají samy od sebe?

Pracovně tomu říkám, že sbírám brouky z mé hlavy, takže je cíleně nechávám vznikat.

Jak už jsem řekla, vždycky jsem věřila, že máš talent. Tys tomu nikdy nevěřil – proč ses tedy vůbec hlásil na ITF?

CILENĚ SE O VTIP NESNAŽÍM, ALE HUMOR JE MOJÍ SOUČÁSTÍ, TAKŽE SE LOGICKY PROMÍTÁ I DO NĚKTERÝCH FOTEK. PRACUJU S NÍM ALE HODNĚ OPATRNĚ A STÁLE SE HO UČÍM POUŽÍVAT. V TOMHLE SMĚRU OBDIVUJU FOTKY JAROSLAVA KUČERY.

To není otázka víry, ale zdravé míry sebekritiky. Na ITF jsem se hlásil, protože jsem se chtěl o fotce něco naučit, a jsem moc rád, že dostávám tu možnost.

Ve škole jsi rok a já vidím, že na tebe studium mělo nemalý vliv. Dokážeš ty sám říct, v čem a jak tě ovlivnilo?

V bodech ti to tady nevypišu, ale ovlivňuji mě pedagogové, spolužáci, prostředí... Prostě jak to má být. Mnohem víc vidím vlastní fotky v souvislostech, porovnávám a utvřuju se v názorech, nebo naopak některá dogmata opouštím.

Ve škole se určitě bavíte o svých fotografiích, konzultujete své práce – jaké pro tebe je bavit se o vlastních fotkách?

Poučné.

Jak snášíš kritiku?

Čím dál tím lépe.

20 FOTOVIDEO SRPEN 2017

Fotil jsi lidi, ale černobíle. Lidi fotíš stále, ale v barvě – pro mě je tohle poměrně radikální posun. Byl to svévolný vývoj, nebo to vzešlo z nějaké konkrétní situace či impulsu?

Postupně jsem přišel na to, že svět není černobílý. Černobílá je právě to moje dogma, které jsem díky škole opustil. Lidi se už taky striktně nedrží.

Myslíš, že se vrátíš k černobílé, že není barva jen tvým osobním trendem?

Možná se vrátím. Spíš než trend je to přiznání, že v některých případech dává barva smysl.

A přestože stále fotíš lidi, nejsou tvé fotky „stejně“, nejsou podobné těm, které jsi fotil před pěti lety. Jsou méně explicitní. Jsou nositelkami více vrstev, ale vždy zcela srozumitelné a vtipně komunikují, minimálně pro mě. Je právě humor podstatou tvých fotografií?

INSPIRACE / ROZHOVOR

Cíleně se o vtip nesnažím, ale humor je mojí součástí, takže se logicky promítá i do některých fotek. Pracuju s ním ale hodně opatrně a stále se ho učím používat. V tomhle směru obdivuju fotky Jaroslava Kučery.

Baví mě fakt, že sdělení dokážeš docílit, aniž bys ukázal lidské tváře. Existuje nějaký důvod, proč je tvá současná tvorba o lidech bez tváří?

Tak nějak to samovolně vyplynulo. Je to moje alergická reakce na všudypřítomnou ztrátu soukromí.

Navštěvuješ ateliéry Štěpánky Stein a Karla Cudlína. Oba fotí úplně něco jiného, je to jiná generace... Proč právě ateliéry těchto dvou?

Protože jsou oba osobnosti, kterých si moc vážím. Považuju se za trpělivého pozorovatele a současně za estétu a s jejich pomocí obě složky rozvíjím.

Romčo, bude nějaký závěr? Třeba: Slunce v duši? •

Lowepru DroneGuard BP 250

Lowepru DroneGuard 2017

Lowepru představuje sérii batohů a brašen pro ochranu a transport dronů všech velikostí.

- dokonalá ochrana
- 2–3 komory, variabilita
- hlavní komora pro uložení dronu a příslušenství
- další komory pro uložení osobních věcí a notebooku/tabletu
- sofistikovaný a ergonomický outdoor design

www.lowepru.cz

